

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Vrchní soud v Praze**, se sídlem Nám. Hrdinů 1300, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, sp. zn. 9 To 87/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2016, č. j. 5 A 17/2016 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podáním, označeným jako „*správní žaloba proti usnesení ČR – Vrchního soudu v Praze č. j. 9 To 87/2015, ze dne 18. listopadu 2015*“ domáhal zrušení označeného usnesení, jímž Vrchní soud v Praze podle § 148 odst. 1 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, zamítl stížnost žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. 7 To 349/2015, kterým byla žalobci uložena pořádková pokuta.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví specifikovaným usnesením žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl. Uvedl, že pravomoc správního soudu je určena i okruhem orgánů, jejichž rozhodnutí podléhají přezkumu správní soudem. V § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je uveden jejich výčet a současně přijata legislativní zkratka „správní orgán“. Do pravomoci správních soudů nespadá přezkum rozhodnutí vydaných obecnými soudy, neboť nejde o rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[3] Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 10. 3. 2016 kasační stížnost z důvodu, že usnesení „tajného soudu“ považuje za úmyslně

nesprávné, subjektivní a tedy nezákonné. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení a rozhodnutí. Dne 29. 3. 2016 zaslal stěžovatel soudu návrh na osvobození od soudního poplatku a přidělení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Současně v témže podání vznesl námitku podjatosti a podnět ke kárnému řízení se soudcem JUDr. Josefem Baxou, neboť „*ve všech stěžovatelských řízeních vedených u Nejvyššího správního soudu dochází k zneužívání zákonů k jinému účelu, než jsou určeny, upírání práva a překrucování práva na soudní ochranu práv žalobce a tedy k porušování Ústavy ČR a zákonů ČR*“.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 zákona s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřuje proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (srov. např. řízení vedená u tohoto soudu pod sp. zn. 1 As 61/2016, 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, „*z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení*.“ Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: „*z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu*“.

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností opět proti usnesení, kterým městský soud odmítl jeho „správní žalobu“ proti soudnímu rozhodnutí. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr městského soudu, že daná věc nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[7] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publikovaným pod č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publikovaným pod č. 2099/2010 Sb. NSS (srov. rovněž v tomto usnesení citovanou judikaturu).

[8] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoli podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[9] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších procesních úkonů, tj. nerozhodoval o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudních poplatků ani o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Ani případné osvobození od soudního poplatku či ustanovení zástupce by totiž nemohlo zvrátit závěr soudu, že kasační stížnost musí být z výše uvedených důvodů odmítnuta. Jednalo by se tak o bezúčelný a zcela neefektivní postup (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. rovněž usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[10] Námitku podjatosti směřující proti soudci JUDr. Josefu Baxovi nebylo třeba řešit, neboť byla stěžovatelem podána opožděně. V informaci o probíhajícím řízení ze dne 18. 3. 2016, č. j. 1 As 55/2016 - 8, která byla stěžovateli doručena v pondělí 21. 3. 2016, byl stěžovatel v souladu s § 8 odst. 5 s. ř. s. vyzván, aby námitku podjatosti uplatnil v propadné lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto vyrozumění. Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. V projednávané věci lhůta počala běžet počátkem dne následujícího po doručení informace o probíhajícím řízení, tj. v úterý 22. 3. 2016, a uplynula v pondělí 28. 3. 2016, neboť ke skutečnosti určující počátek lhůty došlo v pondělí 21. 3. 2016. Jelikož stěžovatel vznesl námitku podjatosti v úterý 29. 3. 2016, učinil tak po uplynutí propadné jednotýdenní lhůty.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu